demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

BALANC DE LA VAGA DE LA CONSTRUCCIO

DIADA DE SANT JORDI

...RIMER DE ...AIG

...classe obrera de tot el món ...memora la festa del 1er. de ... com a fervent homenatge ...reballadors de Xicago que el ... s'aixecaren a vaga per a la ...ecució de la jornada laboral ... hores.

...s de llavors, no ha hagut un ...niversari sense que els opri... del món no hagin sortit al ...r passejant les seves bande... cridant les seves justes aspi...ns.

...l'entorn d'aquest primer de ..., a l'estat espanyol tot és ...'esperança i confiança amb ...orces que de manera crei...va adquirint el poble en llui...r la llibertat i la democràcia. ...bem que aquest 1er. de ... no serà com les anteriors ...des tenebroses del fran...me: aquesta vegada els go...adors civils permetran "ac...pacífics en locals tancats", ... en aquest aniversari de la ...e obrera, la gran majoria de ...organitzacions polítiques i ... les sindicals no són per ara ...s; encara s'ha de seguir ju...al surrealista joc del gabinet ...ez de no saber com reaccio...n les forces policials. ...est any tampoc estaran al ...r tots els lluitadors antifran...es; encara no han sortit la ...ria dels presos catalans, ... Forest, "Wilson", la mayo... ...l procés de Burgos i tants ...res. Encara segueixen lligats ...ordó umbilical de Madrid, ...lunya i la resta de pobles i nacions oprimits; encara segueix carregant brutalment la policia contra les manifestacions populars; encara segueix creixent l'atur,; encara segueix existint la sobre-explotació i opressió de les dones i els joves; encara...

S'HA CONSTITUIT EL "FRONT PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS"

Precisament per tot això aquest any, i aprofitant el "marge de confiança" de Martín Villa, cal sortir al carrer i participar a les manifestacions i accions convocades per les organitzacions obreres i sindicals sota la consigna central de **PER LA LLIBERTAT SINDICAL I LA UNITAT DELS TREBALLADORS! PER LA LEGALITZACIO DE TOTS OBRERS I PER L'AMNISTIA TOTAL!**

Fem d'aquest 1er. de maig (esperem que l'últim sense llibertats) una gran manifestació que ratifiqui, com el dia de Sant Jordi, qui som i el què volem.

QUE FER A LES ELECCIONS?

Estem ja entran a la recta de les eleccions. Les forces polítiques es preparen i els reagrupaments, divisions, pactes o aliances es produeixen. Pocs dies queden per al que alguns en diran "batalla de les urnes". Nosaltres, tot i pensant que a les urnes no es fan més batalles que les que tenen lloc al carrer, a les fàbriques, als barris,... creiem que és bo que el moviment obrer utilitzi les eleccions per a dues coses fonamentals: per extendre les seves posicions arreu del poble i també per a barrar al pas a la dreta. Si be mai res ha canviat mitjançant la papereta del vot, si que és interessant portar el combat dels treballador, també a les eleccions, no deixant ni un respir a les forces de la burgesia. És per això que la LCR participa a les eleccions, i no per a tal de guanyar escons de cap mena.

ELECCIONS I UNITAT OBRERA

Però es que, a més a més, aquestes eleccions de la monarquia, no són ni tan sols lliures: una gran part del moviment obrer resta il·legal, no existeixen llibertats de manifestació, propaganda, etc; ni constituents: la llei de "reforma política" posa tota mena de traves a engegar des d'aquestes Corts un procés constituent. És per això que calia, que cal, canviar el marc de les eleccions. En la mesura de que tal cosa no ha estat possible abans de las eleccions, per la política desmobilitzadora de la negociació portada endavant per les principals forces obreres, cal fer-ho

.../...

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (Quarta Internacional)

...TALUNYA 1ª QUINZENA/MAIG 1977

...NY 1 Nº4 10 ptes

Dipòsit Legal Nº B-7328-1977

ara. D'ací la nostra proposta d'una candidatura obrera única a les eleccions, que, a més de barrar el pas a la dreta, asegurés la dissolució d'aquestes Corts de la monarquia i convoqués unas eleccions lliures a unes Corts constituents a escala de tot l'Estat i d'un Parlament de Catalunya que fos plenament sobirá i constituent. Això no ha estat possible: el PSOE i el PCE (a casa nostra el PSC i el PSUC) han decidit de bell antuvi anar-hi sols, i la mateixa cosa fan també, amb noms diversos, els partits d'extrema esquerra que resten il·legals. És una greu responsabilitat la que tenen els partits obrers majoritaris, a l'estimular la divisió entre les forces dels treballadors i treballadores; de fet, **sia quina sia** la seva voluntad, no fa més que afavorir el pla de "reforma" de Suárez i Juan Carlos, no fa més que dificultar la conquesta de la llibertat sense restriccions. Caldria potser aprendre de la burgesia que, des de fa mesos, cerca la seva unitat, al menys en dos grans blocs: l'Aliança Popular i el Centre Democràtic, és a dir, la pesta d'en Fraga i el colera d'en Suárez i altres.

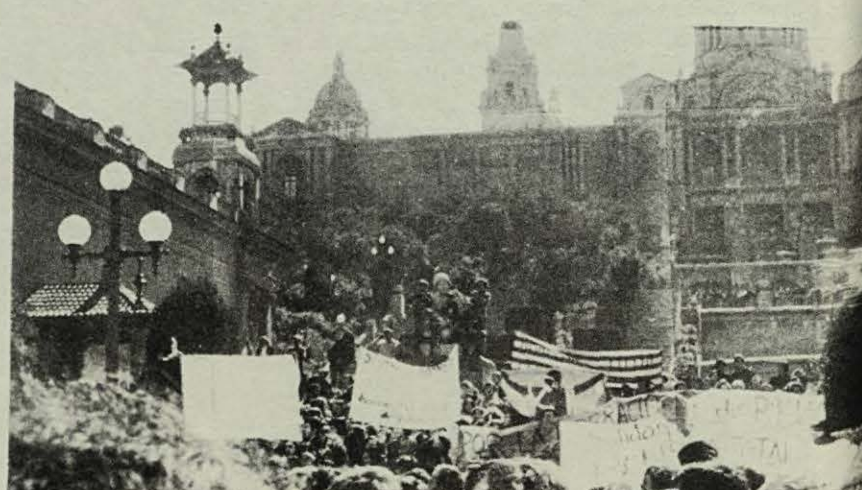
Cal doncs no aprofondir, encara més la divisió de les forces obreres, cal cercar encara totes les formes possibles d'unitat obrera a les eleccions i, sobretot a la lluita. I cal fer-lo al manys amb el que es el nostre patrimoni comú i irrenunciable: L'Amnistia Total i la legalització de totes les organitzacions obreres, sindicals, feministes, juvenils i populars. Pal plé exercici de totes les llibertats democràtiques, Pel dret d'Autodeterminació i l'elecció immediata d'un Parlament de Catalunya, constituent i sobrirà, Per totes les reivindicacions obreres i populars, contra el pacte social. Per la dissolució dels cossos repressius i les institucions franquistes. Per Eleccions lliures a unes Corts constituents. Per la República. Sobre aquesta base, creiem que és possible encara fer acords, fins i tot amb les forces, que legitimament propugnen l'alternativa del boicot, tot i que nosaltres pensem que aquesta és una perspectiva tàcticament errònea en l'actual situació on per primera vegada el poble podrà votar a partits obrers, amb tota la càrrega il·lusions que això comporta.

ELECCIONS I LLUITA DELS TREBALLADORS

Si bé és cert que la nostra proposta d'unitat a les eleccions no ha aconseguit guanyar les principals forces obreres, també ho és que acors parcials han estat possibles. A Catalunya i a tot l'Estat existeix un acord entre la Lliga Comunista Revolucionaria (LCR) i l'Organització d'Esquerra Comunista (OIC), (on també hi participa Acció Comunista —AC—) de recolzar un front electoral comú, EL PRONT PER LA UNITAR DELS TREBALLADORS, acord que resta obert a totes les forces obreres amb l'única condició de respectar plenament l'independència i l'activitat pròpia de tots els partits presents. Malgrat les discusions encetades, el MCC sembla voler impulsar un confús "Bloc Popular" sobre la base dels retalls de l'Assemblea de Catalunya, tot i recolzant la figura del Tarradellas. El PTE anirá, sembla, en un front electoral reduït a ell mateix. LC i l'OCE (BR) propugnen el boicot... l'unitat no ha estat doncs possible i això és d molt dolent pera la lluita de la obrera i del poble de Cataluny farà sinó ajornar una mica n conquesta de totes les reivi cions, de toda la llibertat.

Perquè estem conveçuts d'a perque donem el nostre recolza a l'acord que suposa el **Front p unitat dels Treballadors,** e que **sia** amb forces limitades. A front té el seu horitzó i les perspectives no en a consegui o menys vots, més o menys es sinó en estimular i reforzar la lització, la lluita i la unitat de t treballadors, no respectant ni ves electorals" ni "pactes soc Sabem què és la lluita el te del poble i és això que també nostre. Votar pel **Front per la u dels Treballadors**, és votar con "reforma", contra unes eleccio lliures ni constituents, és vota l'Amnistia, per totes les llibe per la dissociació de les Corts nàrquiques, per seleccions llu unes Corts constituents. És contra el "Consell General" Suarez, per l'autodeterminació plena llibertat i sobirania na del poble de Catalunya. Es contra les lleis discriminatòr masclistes, per l'alliberament dona. És votar contra el pacte s i per les reivindicacions del tre dors i el poble. És votar en defi contra la discriminació i explo burgesa, per la democràcia so ta. És aquí on portarà la lluita unitat dels homes i dones que t llen a Catalunya. És aquí i no urnes on tenim la força.
RECOLZA TU TAMBÉ LA UNIT LA LLUITA, RECOLZA TU TA EL "FRON PER LA UNITAT D TREBALLADORS".

"DEMÀ", 26-

DIADA DE SANT JORDI

Centenars de milers de persones "VOLEN L'ESTATUT" i ho manifesten al carrer

Dos cents mil homes i dones a Barcelona ciutat, unes enes de mils més devant els Ajuntaments dels caps de arca i viles d'arreu de Catalunya es concentraten al crit "Volem l'Estatut" el passat dia 23, diada de Sant Jordi. es pot pas dubtar més de la voluntad d'autogovern del le de Catalunya, una aclaparadora part del mateix ho ha at de manifest i en el seu terreny, el carrer. Mai haviem una manifestació de masses igual.

Es ben cert que l'Aberri Eguna a Euskadi va ser prohibit ocs dies, com és ben cert que aquí per sort o per desgrácia m un altre tipus de burgesia que amb el recolzament que donat des de fa anys al fet nacional, ha fet que aquest ni més integrable per la burgesia centralista i de tota na, que a l'hora de la veritat són ben be les mateixes. Fins t ha copsat la necessitat d'integrar aquest fet la burge-centralista-reformista com el flamant Socias, "Batlle de sició nomenat pels de sempre".

Però és també ben cert que les lluites del poble pels seus tims drets, ja siguin socials, democràtics o nacionals, ran d'enfrontar-se amb una burgesia que ara empra unes es eines de doble tall. Pero si el poble és conscient, si no ontenta amb la inútil per si sola lluita parlamentária i es nifesta al carrer, si les seves reivindicacions i mobilit-ions no deixa que siguin emprades com a "torna" en les ociacions que les direccions reformistes volen portar amb burgesia de sempre, si el poble s'oposa al pacte social, nés aquest, que és la majoria, té la paella pel manec.

Nosaltres saludem aquesta nova victòria del poble de talunya, saludem la voluntad de llibertat nacional, les sies d'autogovern que els treballadors i treballadores alans han manifestat. Alhora manifestem la nostra confiança en identificar la llibertat amb institucions bur-es com són la Generalitat i el Parlament de Catalunya. cordem tambe les limitacions que tingué l'hora d'abordar transformacions econòmiques i socials de Catalunya al tat de la força que li donaren les mesures revolucionàries eses en plena crisi de l'Estat burgés arrel de l'aixecament xita del 1936. Es en aquesta fase quan s'aconseguiren les sques més importants com son per exemple la creació del omité Central de Milícies Antifeixistes al juliol del 36, o el ecret de Collectivitzacio de l'agost del mateix any, o la eació del Consell de l'Escola Nova Unificada el 27 de juliol de 1936. El decret d'avortament es també del 25 de desembre del 36 i la veritable Divisió Territorial de Catalunya, la divisió comarcal que ara torna agafar força i es reivindicada, es posà en pràctica per disposicions del 27 d'agost i del 23 de setembre del 1936.

Nosaltres, però, creiem en el sufragi universal. Aquest és una conquesta que el moviment obrer mundial ha fet per a tot el poble. Alhora creiem tabé que només el poble de Catalunya pot decidir i ha de decirdir les relacions que vol mantenir amb la resta de l'Estat. Per als marxistes el dret a l'autodeterminació ha significat i significa una cosa molt

concreta: El dret de Catalunya a separar-se de l'Estat espanyol si aqueta ès la seva voluntad. Això és la sobirania nacional i ni les Corts mes democràtiques radicades a Madrid tenen cap dret, no tant sol ha oposar-s'hi sino encara més, a retallar-la.

És per totes aquestes consideracions que cridem a la convocatòria inmediata a eleccions per sufragi universal al Parlament de Catalunya, i que aquest sigui constituent i sobirà. Ara per ara és només d'aquí on pot sortir la primera concreció de les relacions que el poblecatalà vol mantenir amb la resta de l'Estat, i diem la primera perquè el dret a autodeterminar-se resta sempre obert i per tant es poden re-plantejar novament aquestes relacions.

Nosaltres, tot i respectant les decicions que el Parlament prengui, avancem i recolzarem aquesta fórmula: República Catalana federada amb la resta de les nacions i les seves respectives regions de l'actual Estat. Una República que hauria de mantenir unes relacions molt estretes amb el País Valenciá i les Illes, més enllà de l'estricte terreny cultural i sempre que això fos la voluntad expressada arreu i per cada un dels Paisos Catalans. Una República, finalment que permetira una gran autonomia en els terenys politic, eco-nòmic i cultural, peró que amb la federació amb la resta de pobles de l'Estat faria compatible l'aprofitament de tots els avantatges que un Estat gran permet a l'hora de solucionar els problemes econòmics i socials de les masses treballadores, especialment els derivats dels desequilibris territorials fruit del desenvolupament capitalista.

Josep Monells

Després de tres stmanes de lluita els treballadors de la construcció de Barcelona han hagut de reincorporar-se al treball sense haver aconseguit llurs reivindicacions. L'esperit de lluita i d'unitat caracteritzen el balanç d'aquesta vaga, y alhora la desunió entre corrent majoritari de CCOO i el "Sindicat Unitari" impulsat pel PTE. Heus ací una aportació de militants de LCR al si de CCOO per a la complexa valoració d'aquesta lluita.

La importància d'aquesta vaga ve donada tant pel sea caràcter massiu (145.000 obrers de la construcció a les comarques de Barcelona, amb una participació prácticament total), com pel fet d'haber integrat tot el ram, en una situacio on les lluites a nivell d'empreses troben dificultats per a trencar llur aïllament. No obstant això no ha estat suficient.

La victória de la vaga de la construcció de febrer de 1976 va imposar unes reivindicacions mínimes necessàries, que comprenien una revisió semestral dels salaris segons l'augment del cost de vida. No obstant, ja a la primera revisió a l'octubre, es va veure que un augment salarial en base als index oficials significava realment una **disminució** dels salaris pel que fa a l'encariment **real** de la vida. Aquella vegada no es va arribar a concretar una lluita, és per això que ara no es podia ajornar davant la revisió d'abril d'aquest any. Així arribem a l'inici de la vaga, el 29 de març, al bell mig d'un creixent procés assembleari i d'elecció de delegats, afavorit per l'experiéncia de l'any passat. A més de la plataforma reivindicativa, la lluita es planteja imposar el reconeixement per part de la patronal de la **comissió deliberadora** o "dels 24" com única representació dels obrers per a negociar.

Ara bé, des del principi ha estat una constat la tossudesa i tancament de la patronal a la negociació directa, cercant imposar l'index oficial. A això s'ha d'afegir el treball conjunt de la patronal amb el govern, per a portar els obrers a una lluita de desgast que els desmoralitzés. Una vegada més a la repressió es descarrega sobre les concentracions i manifestacions dels treballadors, que malgrat tot foren multitudinàries. Solament una assemblea general fou autoritzada, el 14 d'abril, on els treballadors aprovaren continuar i estendre la vaga.

El 15, una convocatoria a misses dites

Pero no va a poder ser. La jornada del 15 havia estar molt mal preparada i el resultat a Catalunya ha estat una jornada que de lluita no ha tingut sinó el nom. El corrent majoritari de CCOO no s'ha plantejat una mobilització seriosa i de fet ha contribuit a aillar la vaga de la construcció. Aquest dia s'imposava un recolament massiu a la construcció a Barcelona, marcant passos vers a la confluència d'aquesta lluita amb altres, que,

CONST
DESPR
DE LA

com la del metall, es pla dic
nant una lluita clau que ant
la jornada del 15. Així e le
prestigi com sindicat de zar
zació de les lluites obrere e
tòria. És pot ser una co esp
PC?

Enfrontaments entre l

Això és encara més OO
amb alguns milers d'afili e E
més gran que qualsevol És
el corrent majoritari com ha
plantajant-se a la tercera a a
actitud el "Sindicat Unita en
afany de protagonisme, la

CIÓ:

R

A...

dicacions comunes. Margi-
nt s'ha buidar de contingut
le CCOO ha preferit perdre
ar la confluència i radicalit-
e es pugui arribar a una vic-
sprés de la legalitzacio del

OO té avui a la Construcció,
e Barcelona, una base molt
És recolzant-se en ella que
na vaga bastant controlada,
a al treball. Front a aquesta
en el ram però amb un gran
la vaga sigui com sigui.

La nostra posició com militants del corrent unitari de CCOO ha estat d'intentar evitar aquests enfrontaments sectaris, que solament beneficien la patronal i el govern. Davant el sea enduriment hem oposat un plantejament clar de lluita, cercant alhora camins de negociació però que solament des d'una posició de força podien ser exitosos, portant la lluita de la construcció al conjunt de les lluites de la classe obrera. Evidentment això ha topat amb la frenada del corrent majoritari de CCOO front la jornada del dia 15.

Desmoralització i antisindicalisme

Aquests enfrontaments han aparegut davant els treballadors com una lluita interna de la seva avantguarda per veure qui treu més profit. No s'han vist clarament els diferents plantejaments i això ha anat minvant la moral de lluita. La unitat dels treballadors en la vaga no s'ha vist reflexada en llur direcció i això va portar a una part dels obrers a demanar que a les assemblees no es parlés més en nom de centrals sindicals sino només entorn a la lluita reivindicativa del ram. Així, l'esperit unitari de la classe obrera i el refusament de l'enfrontament entre les centrals sindicals ha estar aprofitat per les corrents "d'autoorganització de classe" —que tot i no volent-ho debiliten aquesta mateixa autoorganització— per a llançar una lluita contra els sindicats.

Creiem que aquestes posicions antisindicals han de ser i seran superades al llarg de les lluites que s'apropen. L'única sortida que tenim els treballadors es la lluita organitzada, i l'única manera que tenim per a portar-la d'una manera conseqüent es estant organitzats permanentment als sindicats. Per tant, pensem que s'han d'enfortir les centrals sindicals per a potenciar el recolzament ferm a les nostres lluites des de dins, sense contraposar-les de cap manere a les estructures de delegats elegits i revocables als talls i empreses.

Un mínim balanç

Evidentment ha estar molt dur tornar al treball després de 3 setmanes de lluita sense haver aconseguit cap mínima reivindicació. Per a alguna part dels treballadors ha quedar clar que això es deu a la manca de llibertats i que els patrons no volien negociar. Pero la majoria tenen la sensació de que es deu fonamentalment a la manca d'acord i de recolzament de les diferents centrals sindicals, les quals no han complert la seva funció esencial. Com a experiències positives d'aquesta lluita cal destacar la unitat i la combativitat del conjunt dels treballadors del ram. Un altre element fonamental ha estat láutoorganització dels obrers, que recollint l'experiència de la lluita de l'any passat han elegit delegats a tots els talls i zones. Aquesta es una experiència comú en moltes de les últimes lluites obreres, i que cal potenciar al màxim.

Convinat l'autoorganització de la classe a través dels delegats directament elegits, amb l'organització permanent als sindicats de classe, serà com anirem avançant cap a la unitat de la classe obrera, en la lluita pel socialisme.

German Esteban

MITING PEL VOT ALS 18 ANS

El dissabte, 23 d'abril, es reuniren al Palau dels Esports de Barcelona i dins el marc del Congrés de la Joventud, centenars de joves sota el lema del "Vot als 18 anys". Assistiren a la convocatòria prop de 5000. persones malgrat que la organitzacio no va ser massa bona i els assistents pertanyient gairebé totalent a l'avantguarda organitzada i les seves orles de simpatitzants. La crida de la Taula de Forces Polítiques Jovenils es va limitar a enganxar uns quants cartells per la ciutar sense cap treball a les Vocalies de barris. Per altra part, cal destacar la mala sort de la coincidència de l'acte dels joves amb la concentració davant els Ajuntaments demanat l'Estatut.

Saludem aquest acte, malgrat les insuficiències, ja que la batalla pel vot als 18 anys és inportantíssima en aquestos moments: la burgesia sap, com está demostrat a tots els països del món que el vot juvenil és progressista i antiburocrátic. Davant el muntatge electoral, és imortant que impulsem al màxim la consigna de dret de vot als 18 anys malgrat que creim que l'òptim seria un parell d'anys abans.

L'AMNISTIA EN COMPTAGOTES

Tres presos polítics catalans han sortit fa pocs dies de la presó.: Ramon Llorca, Miquel Inglés i Frederic Sánchez Juliachs. Però contradictoriament a companys d'aquests només s'els hi aplicat un ridícul de 12 anys de disminució de la pena, fins i tot complint penes més baixes que molts que ja gaudeixen de la llibertat. Josep Lluis pons LLobet i Josep Masana Martí es traben en aquest cas.

Una mostra més de les deficiències d'aquesta amnistia retallada, de que no tots els exiliats poden tornar a la seva terra. Carles Garcia Solé, un dels fugats de Segòvia, no pot tornar a Catalunya.

Cal seguir lluitant: PER L'AMNISTIA TOTAL, PER RETORN DELS EXILIATS. A més lluita, més presos al carrer. Cal treur'els a tots ara mateix.

PROU DE DETENCION

Encara segueixen a la pre dirigents de la OCE (Bandera R membres de la Unió de Repub de Catalunya, Ferran Fullà i Oms des de que el 13 d'abril detinguts mentes feien propa en favor de la República tenderol de la barcelonina Pla Catalunya. Les acusacions per l ha passat a Govern, injúries forma de Govern i propagand gal. A Ferran Fullà el jutge decretat presó provisional i a Oms una multa de 250.000 pe con a finça.

Des de les pàgines de "DE demanem la inmediata llibertа detinguts que l'únic que demos el caracter reaccionari del quisme coronat que ha de rec "indicis racionals de crimina per a detenir als qui enlaira bandera que va ser trepitjada de juliol, contra la volunta poble i instaurant sota la ba monárquica un ferotge règim terror.

PREMSA en LLUITA

Diari dels treballadors de Premsa de Barcelona en vaga

Els treballadors de premsa de Barcelona estem en vagades de la matinada del 22 d'abril, decisió presa en una Assemblea el dia 20 a la Casa Sindical, davant la posició dels empresaris de no voler negociar col·lectivament amb els treballadors, la paga extraordinaria de 50.000 pessetes per l'augment dels preus dels diaris.

A hores d'ara, quart dia de la vaga, i després de l'intentde tornar a negociar amb els empresaris ja es pot començar a trure lliçòns del seu desenvolupament.

La 1ª lliçó important és el front comú format pels diferents treballadors que portem l'activitat en el ram: personal de taller.s, administratius, conserges, periodistes i auxiliars. Aquest fet forjat, sens dubte, en la construcció del Sindicat de Treballadors de Premsa de Barcelona (STPB) dona ara ja el primer i gran fruit. La 2na, la unitat de tot el ram organitzat primer en assemblees de diaris i ara en Assemblea General en front a una patronal també unidaialhora vacilant. La 3ª, la iniciativa de corvertir el diari de la vaga PREMSA EN LLUITA en el fil conductor d'una contrainformació feta per tots treballadors, el diari que no controlen els patrons.

Mentres, el feixista rea ri i esquirol "LA VANGU ESPAÑOLA" donava la manipulació de la inf burgesa, afirmando en edició del 24 que desce persones aclamaven al ranch i la seva Concòrdi de Sant Jordi.

VISCA LA PREMSA P
VISCA LA VAGA DE
BALLADOR DE PRE
BARCELONA !

Treballadors de P

ALLIBERAMENT DE LA DONA
L DIVORCI

partists burgesos que es pre-
per les eleccions, els mateixos
an estat mantenit la nostra si-
d'opressió com a dones dins
etat, ara ens volen treure vots
t en els seus programes el di-
Tenim molt clar que aquests
s no estan pel nostre allibera-
Ens ho han demostrat anys i
els hi hem sentit dir i imposar
s vegades el marevellós que
la dona esta sotmesa al marit
vol con si no vol fins que la
ns separi fent cor a l'esglessia
a, apostòlica romana i mas-
Però anem cap a la "demo-
" i el divorci sembla fàcil
nseguir... Quin divorci ens do-
aquests senyors? El divorci
és perpetui la nostra actual si-
dins la familia i la societat, i
posi en questió la seva.
altres, les dones que ens sen-
rimides a tots nivells que es-
itant pel nostre alliberament i
tem cada dia posant en ques-
nateixa familia i la societat que
ntenir la nostra opressió hem
ntejar clar quin divorci ens be-
més per seguir lluitant en les
ions que mes ens afavoreixin
stre alliberament. Els trest fo-
tals que hauria de contindre
te llei de manera irrenunciable,
a més tots els que anem dis-
ens sembla que haurien
r:

coneixement de la igualtat de
a amb l'home dintre les lleis.
que per a moltes dones s'ens
at el matrimoni com a profe-
xigim que la llei previngui i ga-
i una capacitació profesional i
ina sota la responsabilitat de
que ens permeti estar en les
es condicions que l'home al
nt del divorci i mentrestant no
dre economicament del home
ue l'estat reconegui el fet de
stem aturades i ens doni un
ficient.

es concedeixi per simple pe-
e una de les parts sense inves-
de la culpabilitat. No volem
la nostra vida privada per
un dret. Que als tràmits del
siguin gratuits i el plaç de trà-
ui molt breu.

olició de la pàtria potestat.
entres L'estat no es respon-
i del manteniment dels nens/
coles, guarderies, etc. gratui-
tes) la manutenció econòmica dels nens/es es reparteixi entre les dues parts tenint en compte la situació de tots dos.

— Garanties totals perqué els nens i nenes no siguin els perjudicats del divorci. Que es creis un organisme on hi hagin psicòlegs, advocats, pedagogs.. (amb la màxima representacio de dones) que controli que els nens/es estiguin en les millors condicions. Que per determinar-ho valori el paper que ha jugat la mare en el cuidar els menuts.

Volem un divorci d'aquest tipus perquè no estem gens interessades en divorciar-nos i buscar un mascle mes maco que ens mantingui i tornar a començar a montar una familia com la que teniem on estaven sub-normalitzades, alienades i oprimides. Nosaltres estem per unes relacions noves i lliures entre les persones sense discriminació ni de sexe ni de cap tipus de contracte ni limitació de temps i perque ningú hagi de donar comte a cap estat de amb qui es relaciona, ni haver d'incriure's enlloc si no vol. I com que això questiona de dalt a baix l'estructura de la familia de la familia patriarcal i d'aquesta societat, haurem de seguir lluitant per aconseguir-ho. A això ens hem compromés i hi dedicarem totes les nostres forces.

(A un altre article de parlarem de la familia i del paper de la dona allà dins, esperem que se va pròxim "DEMÀ", amb la voluntat de contribuir a obrir un debat entre totes les dones i el conjunt del moviment obrer i popular sobre aquest tema sense el qual es impossible entendre per on passa l'alliberament de la dona). Carola Bruc.

1er. DE MAIG, DIA DE LA MARE

Aquest any el 1er de Maig coincideix amb la celebració del dia dela mare. L'any passat les dones ens vam mobilitzar i varem anar a manifestar-nos devant la Maternitat, el lloc on més es concreta la situació de total discriminació de les mares solteres i dels que la llei diu "fills naturals", exigint el dret de la done soltera a ser mare sense cap tipus de discriminacions ni davant la llei ni davant la societet i tambe l'abolició de les lleis que descriminen als fills naturals arranconat-los a fills de segona categoria. I ho faiem el dia de la mare ben concientment amb la intenció de fer d'áquest dia que la burgesia ha volgut *"exaltar"* a la dona només com a mare amagant la seva opressió com a persona "con un beso y un regalo" amb interessos clarament masclistes i cosumistes, en un dia de *lluita* per l'alliberament de la dona i en especial de la mare soltera. Per això aquest any la Coordinadora Feminista ha tornat a convocar manifestació a la Maternitat. Nosaltres recolzem aquesta convovatòria talment que aquest any s'escau amb un dia internacional de lluita de tots els aprimits i oprimides i on les dones estarem al carrer exigint els nostres drets.

Abaix les lleis discriminatories contra la mare soltera i a la marginació a que les té la societat! Abolició del llibre de filiació! No volem distincions entre fills naturals i legitims! Dret de la mare a un treball digne i ben pagat, que consideri el dret a tenir el fill/a amb ella. Per un dia la mare i un 1 de Maig de lluita per l'alliberament de la dona! C.B.

ELS HOMOSEXUALS VOLEM JUSTICIA

Els homosexuales constituïm un sector que portem més de dos mil anys d'opressió a la nostra esquen a. Comencem per estar oprimits al sí de la família, a l'escola, al treball, per la llei, la "ciencia" mèdica, l'Església, les relacions socials, etc. Ésser maricó a l'Estat espanyol pot costar segons la llei fins a cinc anys de reclusió a presons especials, prohibició de resisdència a determinats llocs (les grans urbs) durant cinc anys amb vigilància policial durant aquest temp s. Tota persona, pel fet d'haver practicat alguna vegada l'homosexualitat, pot ser titllat de "perillós social" y ser-li aplicada la llei de "Peligrosidad y Rahabilitación Social". A mitjans del segle XIX, els homosexuals eren cremats al foc de la Inquisició. Al segle XX, amb la revolució proletària, canvià el panorama homosexual; el 1919, durant la Dictadura del Proletariat a la URSS, s'aboliren totes les traves tsaristes anti-homosexuales i de la sexualitat en general. Les relacions sexuals durant una època foren lliures. Els homosexuals també ho foren, el menys legalmet. Però la llibertat legal no durá massa temps: el 1934, en plena contrarevolució staliniana es tornaren a dictar lleis contra els homosexuals i l'homosexualitat será titllada pel Kremlin com a "vici burgés". El feixisme, per altra part, els castrà, perseguí i els marcava amb un triangle rosa per a portar-los a les cambres de gas. Després de la Segona Guerra Mundial, es va amnistiar i perdonar a tots els tancats a les presons, excepte els homosexuals que seguiren tancats.

L'any 1969, als EE.UU. nasqué el primer grup d'alliberació homosexual, el Gay Liberation Front (GLF) que aviat es va estendre a tots els països de capitalisme avançat.

El GLF de Londres va organitzar el 1971 una gran manifestació. El mateix any es constitueix a França el FHAR (Front Homosexual pour l'Action Revolutionaire) encara que de fet ja funcionava des de Maig-68. A Itàlia neixia al mateix temps el FUORI (Front Unitario Omossessuale Rivoluzionario Italiano), que encara avui és un dels més organitzats de tota Europa.

A l'Estat espanyol es formà el 1971 el petit grup MELH (Movimiento Español de Liberación Homosexual) radicat a Madrid i Barcelona principalment i amb vida molt clandestina. El 1975, després de la mort del dictador, el MELH de Barcelona passa a denominar-se FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya) adaptant una línia de masses i obrint un procés constituent. Les quatre primeres assemblees van discutir i aprovar els Estatuts de l'organització i la seva Normativa Assembleària. A la cinquena Assemblea s'aprovà part d'un MANIFEST on s'expliquen la nostra opressió i els mitjans amb que comtem per a superar-la.

A la part aprovada s'explica que "El FAGC es defineix com un moviment unitari, democràtic en el seu funcionament intern, marcant-se les tasques de lluitar contra la repressió exercida sobre els homosexuals, trencar l'allament en que ens trobem i establir un treball de clarificació ideològica de la problemàtica sexual". També s'afirma que "El FAGC es manté compeltament autònom respecte els moviments radicals, partits polítics i organitzacions de classes, tant en les seves anàlisia, com elaboracions i programes, i accions... No obstant el FAGC accepta la doble militància (i totes les tendències que això pugui representar), sempre que aquestos respectin les decissio[ns que adopti]ssen i els acords vinculants pre[sos pel] FAGC a les seves Assemblees [gene]rals.

També al Manifest apareix u[na crida] a tots els homosexuals, als [movi]ments d'alliberació sexual de [l'Estat] espanyol, als moviments d'alli[beració] de la dona, als moviments de jo[ves, als] partits i organitzacions de clas[se, als] metges i psiquiàtres, als juris[tes, als] ensenyants, als intelectuals, a[ls] periodistes, etc. a les associaci[ons ciu]tadanes i a tota la població en g[eneral] per a que assumeixin les nostres [reivin]dicacions com a justes per a la [constru]cció d'una societat sense disc[rimina]cions. A tots ells convidem a [un] debat sobre una Plataforma que [consta] de 19 punts, entre els que s'i[nclou:] Amnistia total, que per a nosalt[res sig]nifica també l'amnistia per a [tots els] empresonats i recluïts per caus[a de la] conducta homosexual, la derog[ació de] la "Ley de Peligrosidad y Re[habilita]ción Social", la no consider[ació de] l'homosexualitat com una mal[altia, el] dret a la intimitat, el dret a ve[stir i] adornar-se com es vulgui, el [dret a] mostrar publicament la nostra [sexuali]tat, la no ingerència de l'Esglé[sia en la] regulació de la normativa sexu[al... I] tot en la línea d'establir el re[coneixe]ment del dret inalienable de tot[hom a] mà a DISPOSAR LLIUREME[NT DEL] SEU COS, dret que sintetitza e[ls obje]tius de la nostra lluita.

Ara bé, els objetius de la llu[ita,] que aquí només en fem un es[bós, no]més es poden aconseguir amb [un canvi] radical de la ideologia de la s[ocietat,] sempre dins d'un procés revolu[cionari.] Així, per exemple, el FAGC ha [partici]pat a les mobilitzacions popula[rs per la] consecució de l'AMNISTIA [SENSE] EXCLUSSIONS, de la que seg[urament] no serem beneficiaris, com no [volem] ser-lo del "perdó" concedit p[er Joan] Carlos.

Els marxistes revolucionar[is estem] convençuts de que la societat [per la] que lluitem haurà de tenir en c[ompte la] totalitat dels aspectes de la pe[rsona hu]mana i umpulsarà el canvi de [relacions] socials de manera que desapa[reguin to]tes les discriminacions de cert[s sectors] que viuen a la societat de [classes] (dones, joves, homosexuals, e[tc.]).

Alec R[...]